

Arrest

nr. 180 166 van 23 december 2016
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat JORDENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Ashraf. U bent afkomstig uit het dorp Biliq Laanshuunle, gelegen in het district Jamaame in de provincie Lower Juba (Juba Hoose). Op een leeftijd van negen jaar werd u besneden door een oude vrouw. Hierdoor kreeg u gezondheidsproblemen en kampte u voor uw huwelijk met premenstruele pijn. U bent niet naar school geweest maar leerde thuis van uw vader schrijven. Uw familie bezat vee dat u hoedde. De melk verkocht uw vader op de markt van Jamaame. In de herfst van 2009 kwam een mededorpeling, A.A.B., tevens lid van al Shabaab, bij uw vader langs om uw hand te vragen.

Uw vader zei hem dat hij u te jong vond voor een huwelijk en weigerde u te geven. Eén maand later kwam dezelfde man, vergezeld van vier mannen van al Shabaab en een sheykh, opnieuw bij u thuis. Hij

eiste dat uw vader instemde met een huwelijk met hem. Hij beloofde uw vader vee als hij inging op zijn eist. Uw vader kwam u melden wat hij had vernomen. U weigerde omdat u een huwelijk met een zestigjarige man niet zag zitten. Uw vader zei u dat hij uw weigering niet kon aanvaarden omdat hij geen problemen wilde met al Shabaab. In de tiende maand van 2009 huwde u tegen uw zin met A.A.B.. Uw echtgenoot sloeg u regelmatig en dwong u uw gezicht volledig te bedekken wanneer hij bezoek kreeg van zijn kompanen. In de eerste twee maanden van uw huwelijk raakte u zwanger. Toen u last kreeg van zwangerschaps-kwalen besloot u om weg te vluchten van uw echtgenoot. U verwittigde uw familie niet en besloot naar uw oom, A.H.S.M., in Kismayo te gaan. U reisde eerst alleen en daarna samen met een groep reizigers die u tegenkwam tot u Kismayo bereikte. In Kismayo ontmoette u uw oom op een markt van waar auto's vertrekken. Uw oom regelde u een reis naar Jemen. U reisde eerst van Somalië naar Ethiopië. Vanuit Ethiopië reisde u naar Djibouti van waar u een boot naar Jemen nam. In Jemen werd u als vluchteling geregistreerd en ging inwonen bij uw tante in Sana'a die er al eerder verbleef. U beviel er van uw zoon A.A.A.. Toen uw tante overleed nam u de zorg voor haar vierjarige dochter, A.R.A., over. In Jemen werkte u bij Arabische gezinnen. Af en toe werd u niet voor uw werk betaald. In 2012, twee jaar na uw aankomst in Jemen, werd u opgebeld door uw oom in Kismayo. Hij vertelde u dat uw vader vijf à zes maanden ervoor door A.A.B. was doodgeschoten als wraak voor uw vlucht. Uw moeder en uw twee broers zouden geen problemen kennen. U huwde in Sana'a in de vijfde maand van 2015 met Ab.A.A., een Somaliër die in Jemen woonde. In dezelfde maand werd tijdens een bombardement een gebouw naast uw woonst vernield. U was op dat moment niet thuis. Bij uw terugkeer zag u uw gezin niet meer en vernam van mensen dat ze hadden gezien dat uw gezin was vertrokken. Na enkele weken tevergeefs te hebben gezocht besloot u omwille van de oorlogssituatie Jemen te verlaten. U ontmoette een Soedanese vrouw die u voorstelde aan smokkelaars. U reisde van Jemen naar Soedan, van waar u naar Libië trok. Vanuit Libië nam u een boot naar Italië. In Italië nam u een bus naar België waar u op 3 augustus 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. In België besloot u naar de Somalische ambassade te gaan ten einde aan identiteitsdocumenten te geraken. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een medisch attest waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type 2 heeft ondergaan (d.d.22/10/2015), een verklaring van geboorte opgesteld bij de Somalische ambassade in België (d.d.09/10/2015) en een verklaring van nationaliteit, opgesteld bij de Somalische ambassade in België (d.d.09/10/2015). Na uw gehoor stuurde u per mail een medisch attest van uw arts, dr. W., waarin wordt gesteld dat u klaagt over slaapproblemen te wijten aan het feit dat u uw familie kwijt bent, een brief van uw sociale assistent waarin wordt gemeld dat u uw familie wil zoeken (d.d.04/05/2016) en een brief van uw advocaat waarin wordt gemeld dat u in november 2016 een afspraak heeft met het Rode Kruis, ten einde uw familie te kunnen terugvinden (d.d. 12/05/2016).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoor CGVS I, p. 2,3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de

Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw geografische kennis over Somalië in het algemeen en over uw regio van oorsprong in het bijzonder belangrijke lacunes vertoont. Gelet op uw beweerde afkomst uit Lower Juba en het feit dat u verklaarde dat uw vader u veel (details) vertelde over de omgeving en u van mensen verhalen hoorde over hun verplaatsingen (gehoor CGVS I, p. 10,11,13,15) werd u gevraagd naar provincies waaraan uw provincie Lower Juba grenst. U stelde u eerst verkeerdelijk dat het om de provincies Bay, Bakool en Gedo ging maar vulde even verder de rij aan met de provincie Juba Dehe (Midden Juba). In werkelijkheid grenst Lower Juba enkel aan de provincies Midden Juba en Gedo. Waar de benaming van uw provincie vandaan komt bleek u echter niet te weten. Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk uit deze regio te komen blijkt voorts uit een voorstelling die u gaf over uw woonplaats, Biliq/Biliq Laanshuunle. U verklaarde dat Biliq Laanshuunle een dorp was, gelegen op ongeveer tien kilometer van Jamaame (gehoor CGVS I, p.9). U verklaarde vervolgens dat de rivier Juba zich een zestal kilometer van uw dorp bevond. U zou er regelmatig met uw vader en uw broers naartoe zijn geweest (gehoor CGVS I, p.10,). Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal (verschillende kaarten in het administratieve dossier) blijkt echter dat Biliq Laanshuunle geen dorp is maar de benaming van een waterput in de nabijheid van de kust. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hiervan nooit op de hoogte bent geweest (gehoor CGVS II, p.23,34). Gevraagd of u ooit had gehoord van Raas Laanshuunle, nochtans een plaats in de directe omgeving van Biliq Laanshuunle, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS I, p.37). Gelet op de ligging van Biliq Laanshuunle, gezien op verschillende kaarten in het administratieve dossier, blijkt de afstand tussen Jamaame, de Juba rivier en Biliq Laanshuunle groter dan de afstand die u opgaf. Wel bestaat er een dorp met de benaming Bilaq. U verklaarde echter nooit van een dorp met deze benaming te hebben vernomen (gehoor CGVS I, p.11,35). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat verschillende dorpen die u opnoemt als zijnde dorpen in de nabijheid van uw woonplaats, deze in de omgeving van Bilaq liggen (gehoor CGVS I, p.12,13 en CGVS II, p.26,28,29,30). Gevraagd of de dorpen die u eerder opsomde zich stroomopwaarts of stroomafwaarts situeren ten opzichte van uw dorp, kon u enkel vertellen dat ze in de nabijheid lagen en dichtbij elkaar waren (gehoor CGVS II, p.32,33). Van iemand die beweert dat ze op deze plaatsen kwam om het vee te hoeden kan nochtans verwacht worden dat ze dergelijke plaatsen wat concreter kan situeren (gehoor CGVS II, p.26,28,29). Voorts is het merkwaardig dat uw verklaringen over het bestaan van waterputten in uw omgeving - nochtans van levensbelang voor mens en dier- niet eensluidend. Zo is het opmerkelijk dat u aanvankelijk stelde dat er water werd gehaald uit een waterput in uw dorp (gehoor CGVS I, p.20). U legde hierbij uit dat indien men de weg vanaf de waterput zou vervolgen men in Orhanley (Orxanley) zou terecht komen. De benaming van de waterput kende u niet meer (gehoor CGVS I, p.20,21). Op uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat het water werd gehaald uit het dorp Orxanley. U preciseerde dat u enkel daar uw water zou hebben gehaald (gehoor CGVS II, p.33,34). Gevraagd naar andere plaatsen waar waterputten waren stelde u dat er geen andere in de buurt waren (gehoor CGVS II, p.34). Nochtans blijkt uit kaarten, beschikbaar in het administratieve dossier, dat er in uw beweerde woonomgeving minstens twee waterputten liggen. Deze informatie is duidelijk te zien op beelden van uw regio/dorp op verschillende kaarten toegevoegd aan uw administratieve dossier. Uw summiere kennis van uw woonomgeving blijkt verder uit uw verklaringen over de aanwezigheid van inwoners/clans in uw regio (gehoor CGVS I, pp.17-19). Zo kon u wel vertellen dat in uw regio (Jamaame) de Biyemaal clan en de Jareer aanwezig zijn, doch maakte u de merkwaardige opmerking dat u niet wist tot welke clan Jareer behoort. In werkelijkheid behoort Jareer helemaal niet tot een Somali clan. Jareer is immers de benaming voor een bevolkingsgroep die afstammen van Bantu's en die tot een minderheid behoren in Somalië (gehoor CGVS I, p.32). Voorts blijkt uit informatie dat het district Jamaame ook naast Jareer en de Biyemaal –behorende tot de Dir clan- ook andere clans wonen, zoals ondermeer de Sheikhal, Tunni, Harti –behorende tot de Darod clan-, Reer Matan –behorende tot de Abgal/Hawiye- Ajuran en de Ogaden –eveneens een subclan van de Darod. Gevraagd wat Ajuran u zei stelde u enkel er over te hebben gehoord maar wist u niet te zeggen wat het juist is (gehoor CGVS I, p.33). Over de Ogaden, subclan van de Darod, stelde u nooit te hebben gehoord (gehoor CGVS I, p.33,34). Voorts blijkt u niet op de hoogte te zijn of er in uw regio clanconflicten plaatsvonden. U verklaarde hierover dat u van uw vader wel hoorde dat er in de periode dat u ongeveer negen jaar was een clanconflict was tussen de Biyemaal en een andere clan, maar wist niet te vertellen welke clan dat was (gehoor CGVS I, p.33). Zelf stelde u nooit te hebben geweten of er clanconflicten plaatsvonden. Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat in 2009 –u zou toen ongeveer zeventien jaar oud zijn

geweest- in uw regio verschillende gevechten aan de gang waren tussen de Biyemaal en de Jareer, waarbij meerdere doden en gewonden vielen. Door deze gevechten zouden honderden Bantu-families ontheemd zijn geworden.

Voorts dient te worden vastgesteld u niet doorleefd kan vertellen over uw dagdagelijkse leven in uw dorp onder de heerschappij van al Shabaab. U stelde dat al Shabaab van 2008 in uw dorp Biliq kwam. U werd daarop gevraagd om meer te vertellen over hun komst en hoe u dat als meisje beleefde. U antwoordde daarop enkel "Dat is enige wat ik weet. Dat al Shabaab in 2008 naar Jubada Hoose (Lower Juba) kwam". U werd daarop aangespoord verder te vertellen over het moment dat al Shabaab in uw dorp kwam en er zich installeerde. U antwoordde daarop "Ze kwamen daar en ze bestraffen mensen, als die iets hadden gedaan, de vrouwen waarmee ze wilden trouwen moesten dat". Weerom werd u gevraagd verder te vertellen. U gaf echter geen antwoord. Er werd u daarop gevraagd te vertellen hoe u hun komst persoonlijk had beleefd. U kwam echter niet verder dan te antwoorden dat alle mensen bang waren omdat ze mensen afmaken. Opnieuw werd u gevraagd om verder te vertellen over de impact van hun komst op uw persoonlijk leven. U stelde enkel dat u niet blij was met hun komst en dat u enkel slechte dingen over hen hoorde, dat ze mensen vermoorden en dat ze gewapend waren (gehoor CGVS I, p.38). Over wat u allemaal heeft gezien en of beleefd wanneer al Shabaab in uw dorp kwam antwoordde u enkel "angst en verdriet". Gevraagd om door te gaan gaf u geen antwoord (gehoor CGVS I, p.39). Het is onaannemelijk dat u enkele jaren in een door Al Shabaab bestuurde dorp/regio zou kunnen wonen zonder doorleefd en meer concreet te kunnen vertellen hoe u als jonge vrouw in uw dorp –heeft geleefd tot februari 2010. Volgens de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, legt Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving op (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze gebieden is het naleven van de regels die Al Shabaab oplegt van essentieel belang voor het zelfbehoud. Bovendien is de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig. Overigens is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de Unie van de Islamitische Rechtbanken (gehoor CGVS I, p.40), nochtans een groep die vanaf 2006 de regio Zuid Somalië onder controle had en herkende u de naam van de sterke man binnen deze groep, Dhahir Aweys, niet (gehoor CGVS I, p.40). Vervolgens benoemde u de Somalische president verkeerdelijk als Sharif Sheikh Hassan (gehoor CGVS I, p.39). Pas nadat u werd geconfronteerd met de juiste naam van de toenmalige president, met name Sheikh Sharif Sheikh Ahmed, stelde u dat u zich eerder had vergist. Gevraagd wie Sheikh Sharif Hassan dan wel was beweerde u dan weer dat het om dezelfde persoon ging. Pas na de opmerking dat de verschillende naamcombinatie die u opgaf moeilijk één en dezelfde persoon konden zijn, stelde u plots dat Sharif Sheikh Ahmed de naam van de president was die u zich kon herinneren (gehoor CGVS I, p.40). Deze bevindingen ondermijnen dan ook sterk de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jamaame gelegen in de provincie Lower Juba en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens uw gehoren op de zetel van Commissariaat-generaal dd.28/04/2016 en dd.06/06/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en/of op het einde van het gehoor zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit (gehoor CGVS I, p.35,36 en CGVS II, p.3,23). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft

verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter steeds herhalen dat u uit Biliq, Jamaame in Lower Juba in Somalië kwam en behalve sinds 2010 enkel in Jemen te hebben verbleven (gehoor CGVS I, p.2,3,41 en CGVS II, p.2,3).

Wat betreft uw verblijf in Jemen dient overigens opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent enkele merkwaardigheden bevatten. U verklaarde vanuit Obokh in Djibouti naar een plaats in Jemen te zijn gevaren (gehoor CGVS II, p.6). Gevraagd waar/in welke plaats u aanmeerde stelde u dat niet te weten. Waar u aanvankelijk verklaarde dat er op die bepaalde plaats allemaal wagens stonden op jullie (bootreizigers) te wachten (gehoor CGVS II, p.8), verklaarde u even verder –wanneer u werd gevraagd uit te leggen wat u met die wagens bedoelde dat de wagens niet op jullie stonden te wachten (gehoor CGVS II, p.8). Voorts stelde u dat u vanaf die plaats naar een vluchtelingenkamp “al Kharaj” te zijn meegenomen. U zou ongeveer dertig à veertig minuten met een wagen hebben gereden om van de plaats van het aanmeren tot aan het kamp te geraken (gehoor CGVS II, p.11). Gevraagd waar het kamp zich situeerde/bij welke stad het lag stelde u dat het voor Aden was (gehoor CGVS II, p.8). Wanneer u werd gevraagd bij welke stad of district het kamp hoorde stelde u dan weer dat het kamp in Aden lag. Gevraagd om meer verduidelijking om er achter te komen of het kamp in Aden lag stelde u dan weer dat het bij Aden lag (gehoor CGVS II, p.9). Het vluchtelingenkamp “al Kharaz” ligt echter niet voor Aden maar op een tweetal uur rijden na Aden, in het district Lahj (zie informatie in het administratieve dossier). Gevraagd hoe u aan de informatie over het vluchtelingenkamp kwam verklaarde u erover te hebben vernomen in Sana’a (gehoor CGVS II, p.10). Hoewel u stelde dat de UN-organisatie (Verenigde Naties) instond voor hulp aan vluchtelingen in Jemen (gehoor CGVSII, p.13,14), bleek u de Arabische term van de Verenigde Naties “al Umum al Mutahida” niet te (her)kennen. U vroeg zich immers af –geconfronteerd met deze term- of het om een school ging (gehoor CGVS II, p.19). De geloofwaardigheid van uw bewering in 2010 als vluchteling naar Jemen te zijn gekomen komt hiermee sterk op de helling te staan. Dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verblijf in Jemen blijkt bovendien uit uw merkwaardige opeenvolgende uittaling over het aan de gang zijnde conflict. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet goed te weten tussen wie het conflict in het land heerst (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), stelde u op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 6 juni 2016 heel concreet dat u op de televisie in het nieuws had gehoord dat het conflict tussen de regering en de shiïetische Houthis heerste en dat de Saudi's bombardementen uitvoerden. (gehoor CGVS II, p.21,22). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen stelde u eerst dat men u nooit eerder vragen had gesteld over Jemen. Wanneer uw verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenaken werden voorgelezen stelde u enkel “ze hebben me echt niet verder gevraagd, enkel wie vocht en toen wist ik dat niet” (gehoor CGVS, p.22). Gelet op uw eerdere bewering in Jemen het nieuws te hebben gevolgd kan deze uitleg dan ook niet worden weerhouden als verantwoording voor deze inconsistenties. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij in de loop van zijn asielaanvraag eensluidende en coherente verklaringen aflegt.

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land dan Jemen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Voor wat de door u ingeroepen geheugenproblemen betreft kan het volgende worden opgemerkt. Zo werd u gevraagd om uw geboortedatum op te geven. U verklaarde in 1992 geboren te zijn. U werd daarop gevraagd of u ook de dag en de maand kon noemen, gelet op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaarde op 2 oktober 1992 te zijn geboren (zie verklaringen DVZ, p.4 vraag 4). U verklaarde echter uw exacte geboortedatum niet meer te herinneren. Gelet op uw eerder gegeven informatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u gevraagd hoe het kwam dat u zich uw geboortedatum niet meer herinnerde. U antwoordde daarop enkel: “Dat was 2e maand” (gehoor CGVS I, p.3). Gevraagd wat u met dit antwoord juist bedoelde verklaarde u: “Omwille van de problemen die ik nu heb vergeet ik alles, ik herinner me niet.” Uw problemen legde u uit als uw bezorgdheid om uw gezinsleden die u uit het oog had verloren (gehoor CGVS I, p.4). Er werd u toen opgemerkt dat om geheugenproblemen in te roepen als reden waarom u zich bepaalde feiten niet zou herinneren u hiervan een medisch attest diende neer te leggen (gehoor CGVS I, p.4). U repliceerde daarop “Ja maar ik ben bezig met man en kinderen en vraag me steeds af of ik ze ga terugzien en wanneer”. Nogmaals werd u gewezen op het belang van een medisch attest bij het opwerpen van geheugenproblemen. U werd daarop opnieuw gevraagd wat u bedoelde met “tweede maand”. U stelde hierop enkel uw geboortedag en geboortemaand niet te kennen en enkel uw geboortjaar 1992 te kunnen opgeven. Overigens blijkt uit de rest van uw verklaringen niet dat u moeite had met het geven van exacte data, periodes of cijfers (zie o.a. gehoor CGVS I p.5,6,8,9,10,14,21,24,25,26,27). Na uw gehoor op het

Commissariaat-generaal op 28 april 2016 stuurde u wel een medisch attest van uw huisarts, dr. W.. Luidens uw verklaringen bij uw arts lijdt u aan slapeloosheid omwille van het feit dat u geen nieuws heeft over uw familie. Verder wordt er in dit attest geen melding gemaakt van mogelijke klachten over uw geheugen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw slapeloosheid een afdoende verantwoording zou zijn voor de vaststelling dat u zich de bij de DVZ opgegeven geboortedatum niet meer kon herinneren (gehoor CGVS II, p.2), noch voor hogervermelde bevindingen over uw lacunaire kennis.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het door u neergelegde medische attest waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type 2 heeft ondergaan (dd.22/10/2015), ondersteunt enkel uw verklaringen besneden te zijn. Dit feit wordt niet in twijfel getrokken. Gevraagd hoe u de besnijdenis wilde inpassen in uw asielverhaal stelde u hierover "neen ik wilde het enkel aankaarten, dat ik er medische gevolgen van had, vroeger".

Wat betreft de door u neergelegde verklaring van geboorte en nationaliteitsverklaring, uitgereikt door de Somalische ambassade in België (d.d. 09/10/2015) dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden de beide door u neergelegde documenten waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daar u geen zicht biedt op uw werkelijke (laatste) verblijfplaatsen en nationaliteit(en) maakt u een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. De door u gestuurde brief van uw sociale assistent (d.d.04/05/2016) en de brief van uw raadvrouw (d.d.12/05/2016) wordt gesteld dat u stappen wenst te ondernemen om uw familie te zoeken. Het feit dat u uw familie zoekt staat op zich niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 8 augustus 2016 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 §2-3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster klaagt aan dat geen rekening werd gehouden met haar "bijzonder profiel" en "de sociale omgeving waarin ze is opgegroeid". Zij benadrukt dat zij "nooit naar school was geweest en dat haar vader haar alleen maar heeft geleerd te schrijven en lezen", dat zij "heeft nooit lessen gehad betreffende de geschiedenis en geografie van Somalië wat een deel van haar lacunes kan verklaren", dat zij "uit een heel conservatieve gezin komt waar er weinig plaats was voor de sociale en intellectuele ontplooiing van vrouwen", dat zij "ging heel weinig uit haar dorp", dat zij "alleen maar twee keer naar Jamaame geweest (is)" en dat zij na haar huwelijk op haar zeventiende "thuis bijna opgesloten en geslagen (werd) door haar echtgenoot, die trouwens lid was van Al Shabaab, en die een invloed over haar hele leven had". Zij meent dat zij wél "heel precieze informaties" kon geven "over de dingen die ze logischerwijs in staat is om te weten".

Volgens verzoekster was er "tussen de verzoekster en de protection officer een onverenigbaarheid van stemmen", gezien "de protection officer heeft snel zijn twijfels betreffende de regio van herkomst van

de verzoekster laten weten". Verzoekster stelt: *"Een attentive lezing van het verslag gehoor doet ons twifelen over de onpartijdigheid en objectiviteit van de agent tijdens het gehoor. De raad van de verzoekster heeft trouwens de agressiviteit van de officer laten merken wanneer hij hem de opportuniteit gaf."*

Zij wijst er tevens op dat zij tijdens het gehoor liet weten *"dat ze aan geheugen verlies lijdt omwille van het verdwijning van haar familie in Jemen wat een traumatiserende ervaring was"*. Zij stelt dat zij onlangs heeft besloten om zich te laten behandelen.

Wat haar kennis betreffende het leven onder Al Shabaab betreft, benadrukt zij dat zij *"haar land verliet omwille van het feit dat ze tegen haar zin werd gehuwd met een lid van Al-Shabaab die haar heel slecht behandelde"* en haar asielaanvraag *"is dus gedeeltelijk gebaseerd op een fundamentele verandering in haar leven omwille van de komst van Al-Shabaab"*. Verder onderstreept zij dat zij *"uit en heel conservatieve familie kwam waar het Islam heel rigoureuze werd gepraktiseerd"*, waardoor het volgens haar normaal is *"dat ze persoonlijk geen fundamenteel verandering heeft gevoeld betreffende haar geloof en de manier waarop ze het Islam praktiseerde"*.

Verzoekster klaagt aan dat *"op geen enkele moment heeft de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus geanalyseerd omwille van het feit dat ze denkt dat de verzoekster niet de waarheid heeft verteld over haar nationaliteit"*. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal minstens *"de veiligheidssituatie van de regio van gewoonlijk verblijf van de verzoekster - Sanaa (Jemen) - had moeten analyseren"*. Zij wijst op het gewapend conflict in Jemen, waarvoor zij uit twee internetartikelen van 30 september 2015 en 30 juni 2016 citeert.

Verzoekster vraagt haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar als vluchteling te erkennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.4. Aangezien verzoekster verklaart op 2 oktober 1992 geboren te zijn in Biliq Laanshuunle, Jamaame, in de provincie Lower Juba (Juba Hoose), Somalië, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2010 naar Jemen, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en 18 jaar in Biliq Laanshuunle, Somalië, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en sociologische aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters geografische, maatschappelijke en clankennis is echter ernstig ontoereikend.

2.5. Vooreerst bleek verzoeksters geografische kennis gebrekkig en foutief. Zo beweerde zij dat Biliq Laanshuunle een dorp was, gelegen op ongeveer tien kilometer van Jamaame (gehoor 28 april 2016, p. 9) en dat de rivier Juba zich een zestal kilometer van haar dorp bevond. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat Biliq Laanshuunle geen dorp is, maar de benaming van een waterput in de nabijheid van de kust, waarvan verzoekster niet op de hoogte was (ge hoor 6 juni 2016, p. 23, 34). Zij bleek verder nog nooit gehoord te hebben van Raas Laanshuunle, een plaats in de directe omgeving van Biliq Laanshuunle (gehoor 28 april 2016, p. 37), en de afstand tussen Jamaame, de Juba rivier en Biliq Laanshuunle is groter dan de afstand die zij opgaf. Uit voornoemde informatie blijkt voorts dat er een dorp bestaat met de benaming Bilaq, dat verzoekster echter niet bleek te kennen (gehoor 28 april 2016, p. 11, 35), terwijl verschillende buurdorpen die zij opnoemde in de omgeving van het dorp Bilaq liggen (gehoor 28 april 2016, p. 12-13; gehoor 6 juni 2016, p. 26, 28-30). Zij kon niet aangeven of de door haar opgesomde dorpen zich stroomopwaarts of stroomafwaarts ten opzichte van haar dorp situeren (gehoor 6 juni 2016, p. 32-33). Ook over de waterputten in haar omgeving legde zij incoherente en foutieve verklaringen af (gehoor 28 april 2016, p. 20-21; gehoor 6 juni 2016, p. 33-34). Zo beweerde zij dat er, naast de door haar genoemde waterput, geen andere in de buurt waren (gehoor 6 juni 2016, p. 34), maar blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er in haar beweerde woonomgeving minstens twee waterputten liggen. Gevraagd naar de provincies waaraan Lower Juba grenst, stelde zij eerst verkeerdelijk dat het om de provincies Bay, Bakool en Gedo ging, maar vulde zij daarna aan met de provincie Juba Dehe (Midden Juba), hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Lower Juba enkel aan de provincies Midden Juba en Gedo grenst. Verzoekster wist verder niet waar de benaming van haar provincie vandaan komt.

2.6. Ook over de clans in haar regio (gehoor 28 april 2016, p. 17-19) kon zij geen correcte informatie geven. Zij beweerde dat in Jamaame de Biyemaal clan en de Jareer aanwezig zijn, waarbij zij opmerkte dat zij niet wist tot welke clan Jareer behoort. Daargelaten de vaststelling dat Jareer niet tot een Somali clan behoort maar de benaming is voor een bevolkingsgroep die afstammen van Bantu's en die tot een minderheid behoren in Somalië (gehoor 28 april 2016, p. 32), blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat in het district Jamaame, naast Jareer en de Biyemaal (behorende tot de Dir clan), ook onder meer de Sheikhal, Tunni, Harti (behorende tot de Darod clan), Reer Matan (behorende tot de Abgal/Hawiye), Ajuran en de Ogaden (eveneens een subclan van de Darod) wonen. Verzoekster bleek enkel te hebben gehoord van Ajuran, maar stelde niet te weten wat het juist is (gehoor 28 april 2016, p. 33), en zij had nog nooit gehoord van de Ogaden (gehoor 28 april 2016, p. 33,34). Gevraagd naar clanconflicten in haar regio vertelde verzoekster over een clanconflict tussen de Biyemaal en een andere clan, toen zij ongeveer negen jaar was (gehoor 28 april 2016, p. 33), maar maakte zij geen melding van het clanconflict tussen de Biyemaal en de Jareer in 2009, toen zij 17 jaar oud was, waarbij meerdere doden en gewonden vielen en honderden Bantu-families ontheemd zijn geworden.

2.7. In haar verzoekschrift voert zij aan dat zij *“nooit naar school was geweest en dat haar vader haar alleen maar heeft geleerd te schrijven en lezen”*, dat zij *“heeft nooit lessen gehad betreffende de geschiedenis en geografie van Somalië wat een deel van haar lacunes kan verklaren”*, dat zij *“uit een heel conservatieve gezin komt waar er weinig plaats was voor de sociale en intellectuele ontplooiing van vrouwen”*, dat zij *“ging heel weinig uit haar dorp”*, dat zij *“alleen maar twee keer naar Jamaame geweest (is)”* en dat zij na haar huwelijk op haar zeventiende *“thuis bijna opgesloten en geslagen (werd) door haar echtgenoot, die trouwens lid was van Al Shabaab, en die een invloed over haar hele leven had”*. De Raad merkt op dat verzoekster redelijkerwijs ook van een persoon met beperkte scholing kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven, zeker wanneer ze zich moest weren in haar gezin. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar vader haar veel (details) vertelde over de omgeving, dat zij van mensen verhalen hoorde over hun verplaatsingen (gehoor 28 april 2016, p. 10-11, 13, 15) en dat zij regelmatig met haar vader en haar broers naar de rivier Juba, die zich een zestal kilometer van haar dorp bevond, is geweest (gehoor 28 april 2016, p. 10). Verzoeksters beweerde conservatieve opvoeding maakt haar onwetendheid over de clansituatie in haar regio nog frappanter, gezien de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat indien verzoekster naar Europa kan komen ook van haar kan verwacht worden dat ze kan vertellen waarom ze naar een onbekend continent en ver land moet vertrekken.

2.8. Verzoekster legde voorts enkel vage en oppervlakkige verklaringen af over het moment dat al Shabaab in haar dorp kwam en er zich installeerde, over hoe zij hun komst persoonlijk had beleefd waren (gehoor 28 april 2016, p. 38) en over wat zij allemaal heeft gezien en of beleefd wanneer al Shabaab in haar dorp kwam (gehoor 28 april 2016, p. 39). Zij kon evenmin iets vertellen over de Unie van de Islamitische Rechtbanken (gehoor 28 april 2016, p. 40), nochtans een groep die vanaf 2006 de regio Zuid-Somalië onder controle had, zij herkende zelfs de naam van de sterke man binnen deze groep, Dhahir Aweys, niet (gehoor 28 april 2016, p. 40) en zij benoemde de Somalische president verkeerdelijk als Sharif Sheikh Hassan (gehoor 28 april 2016, p. 39). De bewering in het verzoekschrift dat zij *“uit een heel conservatieve familie kwam waar het Islam heel rigoureuze werd gepraktiseerd”*, waardoor het volgens haar normaal is *“dat ze persoonlijk geen fundamenteel verandering heeft gevoeld betreffende haar geloof en de manier waarop ze het Islam praktiseerde”*, kan het gebrek aan doorleefde verklaringen geenszins verschonen, gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving oplegt, dat het naleven van deze regels van essentieel belang is voor het zelfbehoud en dat de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig zijn. Verzoekster zou, net door haar beweerde conservatieve opvoeding en gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab, deze groepering en hun invloed uitvoerig en geloofwaardig moeten kunnen toelichten.

2.9. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt *“dat ze aan geheugen verlies lijdt omwille van het verdwijning van haar familie in Jemen wat een traumatiserende ervaring was”* en dat zij onlangs heeft besloten om zich te laten behandelen, merkt de Raad op dat geen medisch attest wordt neergelegd waaruit blijkt waaruit zou blijken dat zij aan geheugenproblemen lijdt, noch dat traumatische ervaringen tot geheugenverlies kan leiden. Bovendien staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk. Uit niets blijkt echter dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielpprocedure, noch dat de door haar voorgehouden *“traumatische ervaring”* van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag te meer nu ze wel de inzet en doorzetting had om naar Europa te komen.

2.10. Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 10 § 2-3 van de Procedurerichtlijn en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003. Volgens verzoekster was er *“tussen de verzoekster en de protection officer een onverenigbaarheid van stemmingen”*, gezien *“de protection officer heeft snel zijn twijfels betreffende de regio van herkomst van de verzoekster laten weten”*. Verzoekster stelt: *“Een attentive lezing van het verslag gehoor doet ons twijfelen over de onpartijdigheid en objectiviteit van de agent tijdens het gehoor. De raad van de verzoekster heeft trouwens de agressiviteit van de officer laten merken wanneer hij hem de opportuniteit gaf.”*

2.11. De Raad herhaalt dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776) en dat het aan de commissaris-generaal toekomt hierover uitsluitsel te krijgen aan de hand van concrete vragen. Het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Dat de ambtenaar, om duidelijkheid te krijgen over de nationaliteit en verblijfplaats(en) van verzoekster, tijdens het eerste gehoor aandrang op eerlijke antwoorden, vraagt om nauwkeurigheid en af en toe kritische opmerkingen maakt bij verzoeksters verklaringen, zoals blijkt uit het gehoorverslag (gehoor 28 april 2016), wijst niet op partijdigheid, doch wel op een grondig onderzoek van verzoeksters asielaanvraag. Bij de aanvang van het tweede gehoor herhaalde de ambtenaar zijn twijfels over de waarachtigheid van verzoeksters beweerde Somalische herkomst om haar toe te laten alsnog de waarheid te vertellen (gehoor 6 juni 2016, p. 2-3). De opmerking van de aanwezige raadsman over de ambtenaar, bij afloop van het tweede gehoor, dat *“u was soms beetje agressief, een beetje, en dat is niet goed voor het gehoor omdat mevrouw geblokkeerd is daardoor om haar relaas te zeggen”* (gehoor 6 juni 2016, p. 36), is slechts een bewering waarvan niet wordt aannemelijk gemaakt dat verzoekster inderdaad ‘geblokkeerd was’. Bovendien werd verzoekster tweemaal uitgebreid gehoord (op 28 april 2016 van 9u13 tot 13u32 en op 6 juni 2016 van 13u58 tot 16u50) en steeds opnieuw de kans kreeg haar (werkelijk) relaas uiteen te zetten. Verzoekster zelf maakte overigens geen melding van enige agressie tijdens de gehoren jegens haar en in het verzoekschrift wordt niet aangegeven welke essentiële elementen verzoekster niet zou kunnen verklaard hebben. Een schending van de artikelen 10 § 2-3 van de Procedurerichtlijn en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt niet aangetoond.

2.12. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst uit Somalië.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.17. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt.

Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig

de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoeksters stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal minstens “*de veiligheidssituatie van de regio van gewoonlijk verblijf van de verzoekster - Sanaa (Jemen) - had moeten analyseren*”, waarvoor zij citeert uit twee internetartikelen van 30 september 2015 en 30 juni 2016 citeert, is niet dienstig, daar verzoeksters asielaanvraag ten aanzien van haar (beweerd) land van herkomst dient te worden getoetst. De Raad heeft geen rechtsmacht om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoekster haar beweerde Somalische nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over haar verblijf in Jemen, het vluchtelingenkamp en het conflict aldaar (gehoor 6 juni 2016, p. 6, 8, 10-11, 13-14, 19, 21-22) zodat ze ook op dit punt niet verder komt dan boude beweringen.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK